

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 79

Võ lâm nảy mấy vụ song bao

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bên trên là ngọn núi chính tên gọi là Trung Chỉ Phong. Đó cũng là cửa hậu của phái Quỳnh Nhai. Ngoài vách núi đứng dựng này, Quỳnh châu không còn chỗ nào đặc biệt mà chỉ lăm hòn núi nhỏ xinh xắn, vì thế mà võ lâm kêu bằng Quỳnh Nhai.

Lúc này Kỳ Dao khẽ kéo tay Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Có người trên núi cúi xuống dòm chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Người ấy muốn làm khó dễ hai cô đó.

Kỳ Dao ngạc nhiên hỏi:

- Sĩ ca bảo sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Kỳ muội cứ lưu tâm quan sát là biết ngay. Chắc Kỳ muội phải tức mình.

Văn Đế Đế hỏi:

- Thư thư tức mình rồi. Sĩ ca nhận ra đối phương là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Y đã xuất hiện trên đỉnh núi một lần, các vị không chú ý mà thôi, chỉ mình ta ngó thấy.

Kỳ Dao dần dỗi hỏi:

- Họ là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Rồi Kỳ muội sẽ thấy. Hà tất phải nói ngay bây giờ?

Kỳ Dao biết chàng muốn trêu chọc, nhưng vẫn giả vờ nói:

- Để tiểu muội lên đánh cho thị một chập.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Đây là chốn thâm sơn cùng cốc, Kỳ muội không thể bảo người ta vô lý. Chúng ta đi được thì họ dòm mình cũng được chứ sao?

Kỳ Dao hỏi:

- Họ dòm chúng ta được ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đó không phải là lý do bắt lỗi người mà người ta còn cho là chúng mình rắc rối một cách vô lý. Đi thôi! Để cho thị điên đầu. Có hai vị đây giám thị chẳng lẽ còn sợ thị cướp mất ta lôi đi.

Văn Đế Đế cười ngật nghẻo nói:

- Té ra thị cũng là người như vậy.

Kỳ Dao nói:

- Muội tử! Coi chừng Sĩ ca bẻ queo ý niệm của chúng ta.

Văn Đế Đế cười nói:

- Chỉ cần thị tử tế là được. Bọn tiểu muội không sợ nhiều người đâu.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Đế Đế! Đế Đế không sợ đụng chạm ư? Coi chừng lời nói đó.

Kỳ Dao hăng dặng đáp:

- Dù là con gái đức Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng đừng hòng xen vào giữa chị em tiểu muội.

Nàng vừa dứt lời, bỗng thấy một bóng người bé nhỏ xuất hiện ra trước mắt. Thiết Kỳ Sĩ cười mát nói:

- Con gái đức Ngọc Hoàng Thượng Đế chưa tới, nhưng một nàng tiên tử vô danh đến rồi.

Kỳ Dao chú ý nhìn bóng người trước mắt thấy rằng xinh đẹp phi thường. Có điều cô gái mặt lạnh như tiền, mình mặc áo trắng, lưng đeo trường kiếm, dường như cố ý cản đường.

Kỳ Dao quay lại nhìn Văn Đế Đế hỏi:

- Muội tử! Muội tử có thấy không? Dương như đây là Bắc Cực.

Văn Đế Đế cười nói:

- Còn cách xa như vậy mà tiểu muội đã cảm thấy rét lạnh rồi.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười nói:

- Đàn ông lại sợ nóng, có thể xin cô cho qua tháng sáu.

Kỳ Dao gạt đi:

- Đừng nói giỡn nữa. Y đến đây không phải thiện ý.

Thiết Kỳ Sĩ tiếp tục tiến về phía trước. Bỗng thấy nữ lang kia bước lại đón đường, đồng thời cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Các vị ở đâu tới đây?

Kỳ Dao hỏi lại:

- Cái đó liên can gì đến cô?

Nữ lang nghiêm nghị đáp:

- Bản cô nương hỏi người đàn ông kia, không cần cô trả lời.

Kỳ Dao cười lạt nói:

- Y là phu quân của tiện thiếp.

Nữ lang cười lạt cất giọng âm trầm nói:

- Té ra là người nhà của nữ nhân.

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ hỏi:

- Nam nhân của cô nương đâu?

Nữ lang lớn tiếng:

- Bản cô nương chán ghét bọn đàn ông thối tha. Bao nhiêu trai thiên hạ đều là đáng chết hết.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Té ra cô nương không muốn thấy mặt đàn ông nên mới đón đường tại hạ để rắc rối.

Nữ lang tức giận nói:

- Giết các ngươi như giết gà. Muốn yên lành phải đưa tứ bảo ra, không thì cả người lẫn nữ nhân sẽ bị giết hết.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ có tứ bảo gì đâu? Sao cô nương không nói rõ?

Nữ lang cười lạt đáp:

- Võ lâm thiên hạ đều muốn kiếm “Hoàng ngọc kinh khí kết tinh kiếm”, “Hoàng kim linh khí võng” lại còn “Hoàng kim anh thai”. Người không đi được đâu.

Tin tức này khiến Thiết Kỳ Sĩ giật mình kinh hãi. Chàng quay lại hỏi Kỳ Dao:

- Vụ này là thế nào? Bọn ta chưa đi tìm kiếm thì bảo vật đã bị người lấy mất rồi.

Kỳ Dao cảm thấy câu chuyện không phải tầm thường. Nàng vội nhìn nữ lang hỏi:

- Tứ bảo này bị ai lấy mất?

Nữ lang cười đáp:

- Các người đừng giả vờ nữa. Đã có người ngó thấy các người ở khu Địa Ngục quần tại Châu Liên tiên đi ra. Các người lấy tứ bảo rồi ngắm nghĩa hoài. Chẳng lẽ còn định chối cãi chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Một nam hai nữ mà cô nương nói đó, bọn họ hiện ở Quỳnh Nhai ư?

Nữ lang đáp:

- Đừng nói quanh nói quẩn. Nếu không nhìn nhận là phải động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Cô nương! Bọn tại hạ chưa từng đến Châu Liên tiên. Vụ này e là bọn nào khác.

Nữ lang đột nhiên rút kiếm cầm tay quát:

- Quân ngu dốt không biết điều kia! Coi kiếm đây?

Kỳ Dao thấy nữ lang đột nhiên động thủ chém Thiết Kỳ Sĩ, bất giác cả giận lớn tiếng quát:

- Giống đàn bà lẳng loạn này ở đâu mà dám tới đây dở thói ngang tàng?

Nàng vừa nói vừa rút bảo kiếm đối địch.

Hai bên vừa giao thủ, Thiết Kỳ Sĩ đã nhận ra kiếm thuật của nữ lang cao thâm vô cùng! Chàng quay sang ngó Văn Đế Đế nói:

- Những cao thủ ở hải ngoại nhiều quá! Chúng ta lùi lại một chút xem y ở môn hộ nào?

Văn Đế Đế hỏi:

- Liệu thư thư có địch nổi không?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Trong bọn quần thoa, lệnh thư thư đáng kể vào cao thủ hạng nhất. Cô gái kia bản lĩnh cao cường cũng không phải là đối thủ của y. Có điều cuộc chiến này kéo dài cho đến tối.

Văn Đế Đế hỏi:

- Chúng ta làm gì có thì giờ lưu lại đây lâu thế được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chuyện này thật ly kỳ. Ta muốn điều tra nguyên nhân chân chính về tứ bảo ở nơi nữ lang kia.

Lúc này nữ lang đã cảm thấy đối thủ không phải hạng tầm thường, dần dần có đâm ra sợ hãi. Đột nhiên cô phát kiếm chiêu thật mau lẹ, đồng thời hú lên một tiếng dài.

Kỳ Dao biết cô muốn cầu viện, bèn gia tăng công lực, miệng cười lạt nói:

- Còn kêu hú làm chi? Người muốn giết ta mà bản lĩnh chỉ có vậy thôi ư?

Nữ lang quát hỏi:

- Người là hạng người nào ở Hải nữ cung?

Kỳ Dao cười lạt hỏi lại:

- Người là hạng người nào ở Yêu Hải?

Nữ lang lớn tiếng:

- Con A đầu kia! Chắc người đã nghe đến ba chữ “Vô tình cô.”

Kỳ Dao hăng dặng đáp:

- Té ra người là người đứng đầu trong Yêu Hải tam cô. Đáng tiếc người gặp phải đệ nhị đại chủ nhân ở Hải cung.

Nữ lang kinh hãi la lên:

- Thế ra người là Kỳ Dao công chúa.

Kỳ Dao cười lạt đáp:

- Người biết rồi thì nên trở về Yêu Hải kêu sư phó đến ngay.

Nữ lang cười nói:

- Không phải chuyện dễ dàng thế đâu. Chờ lát nữa xem ai phải rút về.

Giữa lúc hai người đang vận toàn lực để công kích, bỗng nghe hai tiếng hú vang lên từ đằng xa vọng lại. Tiếp theo bỗng hai cô gái vọt tới nhanh như điện chớp. Một cô lớn tiếng hỏi:

- Đại thư! Con A đầu này là ai?

Hiển nhiên Yêu Hải tam cô đều đến cả. Bỗng nghe Vô Tình Cô vừa thở dài vừa đáp:

- Nhị muội! Tam muội! Thị là Kỳ Dao công chúa. Bữa nay bọn ta phải cho thị biết mùi.

Hai cô mới đến đồng thời rút kiếm xông vào vòng chiến. Miệng đáp:

- Bọn tiểu muội đang muốn kiếm thị.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế nói:

- Đế Đế tiến ra đi! Hai chị em đối địch một người tất không thành vấn đề.

Văn Đế Đế rút kiếm ra lớn tiếng hô:

- Thư thư! Để thị kia cho tiểu muội

Kỳ Dao cười nói:

- Muội tử! Hai ả đến sau thì một ả là Vô Ái Cô và một là Vô Nhân Cô. Bọn chúng là sư thư sư muội. Muội tử phải coi chừng. Kiếm thuật Yêu Hải tàn độc vô cùng!

Yêu Hải tam cô màu áo khác nhau. Vô Tình cô mặc áo trắng. Vô Ái cô toàn thân vận màu đen, Vô Nhân cô y phục đỏ như máu.

Văn Đế Đế vung kiếm ngăn trở Vô Nhân Cô. Vô Ái Cô liền nhân cơ hội này lại giúp đại sư thư.

Chỉ trong nháy mắt, cuộc chiến trở nên kịch liệt vô cùng. Nhưng Thiết Kỳ Sĩ vẫn thản nhiên. Chàng đứng tựa thủ bàng quan tựa hồ chẳng để ý.

Năm cô gái càng đầu càng kịch liệt. Rừng cây trên vách núi đứng dựng bị kiếm phong quét tới. Cành lá nhẫy múa đầy trời. Cát bụi mù mịt. Những thanh lợi kiếm rít lên vù vù tưởng người đứng ngoài mười dặm cũng nghe tiếng. Thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Lúc này đã quá trưa, Thiết Kỳ Sĩ tỏ ra thái độ không được tự nhiên. Chàng nhận thấy Kỳ Dao không còn cách nào gia tăng công lực thêm nữa. Chàng liền phát tay áo một cái, tiến vào gần trường đấu.

Giữa lúc ấy, đột nhiên vách núi có tiếng quát vang:

- Thằng lỏi kia! Đừng hòng dúng tay vào.

Thanh âm rất mạnh dường như ở miệng một bà già đã thốt ra. Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu lên nhìn thấy trên đỉnh núi thành linh có hai người già một nam một nữ vẻ mặt xám xanh hạ xuống, hiển nhiên ra chiều bất thiệp.

Thiết Kỳ Sĩ liền hỏi ngay:

- Hai vị tiên bối có điều chi dạy bảo?

Mụ già cất tiếng âm trầm đáp:

- Thằng lỏi không đáng được dạy. Hãy đứng bên mà coi cho ngoan ngoan.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục hỏi tiếp:

- Ba cô gái kia là người thế nào của tiên bối?

Lão già háng dặng cất tiếng đáp:

- Chúng là đồ đệ của vợ chồng lão phu.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên cười ha hả nói:

- Thế ra là lão Yêu ở Yêu Hải đã đến rồi.

Lão đầu tử cả giận quát:

- Thằng lỏi con dám vô lễ.

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng hỏi:

- Bất luận vô lễ hay hữu lễ. Lão có biết cuộc đấu này sẽ đưa đến kết quả nào không?

Lão phụ lớn tiếng đáp:

- Phải phân thắng phụ mới xong.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt hỏi:

- Chẳng lẽ nhị vị tiên bối muốn cho lệnh đồ mất mạng ư?

Hai vợ chồng lão già quát lên:

- Thằng lỏi này muốn chết rồi!

Thiết Kỳ Sĩ cũng tức giận đáp:

- Chỉ sợ hai vị tiên bối cũng khó lòng sóng sót để rút lui.

Mụ già rút cây Phụng đầu trượng sắc vàng ở sau lưng ra lớn tiếng quát:

- Lão nương hãy thu thập người trước.

Thiết Kỳ Sĩ thấy mục nhảy xổ tới liền xoay tay toan rút Phụng Hoàng Kiếm thì đột nhiên sau lưng có lão già lớn tiếng la:

- Tiểu tử hãy khoan! Nơi đây nguyên là cự chiến trường của lão nhân gia.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng quay đầu nhìn lại, không ngờ chính là lão đạo vương. Chàng vội rút tay về hỏi:

- Tại sao lão gia lại từ Tam Á cũng tới đây?

Lão đạo vương cười ha hả đáp:

- Đại cuộc đột nhiên biến đổi, không đến thì làm thế nào?

Lão sấn tới trước mặt Thiết Kỳ Sĩ, trở vào chỗ mục già đứng cười ha hả nói tiếp:

- Không ngờ, thật là không ngờ! Vợ chồng Yêu Hải hải chúa lại gặp lão phu ở chỗ đã gặp nhau bốn chục năm trước.

Mục già lớn tiếng thóa mạ:

- Lão Hải đạo kia! Bọn nam nữ thanh niên này là người thế nào của lão mà lão định dúng tay?

Lão đạo vương cười khanh khách đáp:

- Lão đạo rất nhiều bạn hữu thiếu niên. Phía sau rừng còn một toán lớn. Lão tức phụ! Thiên hạ hiện nay không phải là của bọn già chúng ta nữa. Chàng thanh niên đứng bên lão đạo này là đệ tử của Phụng Hoàng thân. Chẳng những các vị nên gọi đồ đệ quay về cho lạ, mà chính hai vị cũng nên thu quan niệm già cả của mình lại. Nếu không thế thì hậu quả khó mà lường được.

Mục già nghe nói chấn động tâm thần, nhưng cũng găm lên:

- Phụng Hoàng thân thì đã làm gì? Ngày trước lão chỉ thắng vợ chồng lão thâm một chút mà thôi.

Lão đạo vương lạnh lùng nói:

- Đó là lão muốn lưu tình cố ý tha cho vợ chồng mục trở về Yêu Hải.

Mục già cũng chưa chịu phục nhưng bỗng thấy một bọn người từ trên núi nhảy xuống là ba thiếu niên. Mục liền quay lại bật cười âm trầm nói:

- Quái hải tam khách cũng tới rồi!

Lão đạo vương cười lớn đáp:

- Quái hải tam khách tới đây, tất không phải chuyện tầm thường. Chẳng gieo tai thì cũng rắc vạ.

Vợ chồng Yêu Hải dường như nước lửa với Quái hải tam khách. Mụ già liền quát bảo ba cô:

- Tam cô hỏa tốc về đi. Đánh giặc không bằng đánh cường đạo.

Ba tên đồ đệ nghe tiếng lui khỏi trường đấu nhanh như gió, nhưng đã thở hồng hộc, đầy mình toát mồ hôi.

Kỳ Dao và Văn Đế Đế không đuổi theo, thu kiếm về tiến đến trước mặt lão đạo hỏi:

- Quần hào đâu đến cả ư?

Lão đạo vương cười ha hả đáp:

- Tam Á Cảng chẳng còn gì nữa, không đến ở làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Quái hải Tam khách đã bị tại hạ một võ thê thảm. Phải chăng bọn họ tới đây để rửa hận?

Lão đạo vương lắc đầu đáp:

- Bọn họ đã điều tra ra dưới đáy rương sắt, chẳng những không trả thù người nữa, thậm chí thần điệp y họ cũng không đòi lại.

Kỳ Dao hỏi:

- Vậy họ xuất hiện để làm gì?

Lão đạo vương đáp:

- Họ ở trên đỉnh núi ngó thấy lão gia nên xuống đây, nhưng vì vợ chồng Yêu Hải nhìn họ bằng cặp mắt thù hằn nên tạm thời họ không tiện mở miệng.

Văn Đế Đế hỏi:

- Bọn họ kiếm lão gia làm chi?

Lão đạo vương đáp:

- Họ muốn thám thính lai lịch những nhân vật thần bí của ba nhà.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” một tiếng hỏi:

- Chính bọn họ lại không biết, phải đến hỏi lão gia ư?

Lão đạo vương đắc ý cười đáp:

- Việc trên trời không ai hiểu biết rằng sư phó người. Còn việc dưới đất thì... haha! Người võ lâm ai dám tự nhận là biết rõ hơn lão gia.

Lão vừa dứt lời, bỗng sau lưng có tiếng thóa mạ:

- Thật là quân cường đạo khoác lác. Đưa bọn trẻ nít về đi. Thiếu gì

người biết nhiều hiểu rộng hơn lão?

Lão đạo vương nghe nói rứt đầu rứt cổ, thè lưỡi dài đến năm tấc, vội nắm Thiết Kỳ Sĩ lại nói:

- Lão hoạt đầu của ngươi tới rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cũng đã nghe rõ thanh âm sư phó vội dẫn Kỳ Dao và Đế Đế xoay mình chạy đi, khiến lão phải cố sức đuổi theo.

Lão đạo vương chạy đến trước mặt chấp tay cười khanh khách nói:

- Nghĩa huynh vẫn bình yên chứ?

Lão hỏi câu này khiến bọn thanh niên ngẩn người, chỉ trợn lên nhìn bạch phát lão nhân.

Lão già đưa tay ra vẫy lão đạo vương, cười đáp:

- Hiền đệ cũng bình yên chứ?

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi nói:

- Thật rồi!

Bạch phát lão nhân vừa cười vừa hỏi lại:

- Cái gì thật cái gì không thật?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hai vị lão gia đúng là đã kết thành nghĩa huynh, nghĩa đệ.

Lão già cười đáp:

- Ta cứu y đến mười hai lần y mới chịu nhận làm huynh đệ.

Lão đạo vương cười ha hả nói:

- Nghĩa huynh! Nghĩa huynh nói quá nửa lần, tính ra mới có mười một lần rưỡi mà thôi.

Lão già háng dặng hỏi:

- Sao lại có nửa lần?

Lão đạo vương đáp:

- Lần cuối cùng tiểu đệ lội nước thoát chết đấy chứ.

Bạch Phát lão nhân cười khanh khách nói:

- Lần ấy lão ngũ tạng lộn lạc, cặp giò gãy rời, tay mặt trật khớp chỉ còn một tay trái mà cách Cửu Yêu Đảo đến ba chục hải lý thì dù tài bơi lội của lão có giỏi cũng bị yêu quái nuốt trứng. Như vậy mà kể là có nửa lần. Sự thực lần này còn nguy hiểm hơn cả mười một lần trước.

Lão đạo vương nói:

- Không phải. Chỉ được kể nửa lần thôi vì lần này hãy còn một tia hy vọng. Mười một lần trước mới hoàn toàn tuyệt vọng.

Bạch Phát lão nhân thở dài đáp:

- Được rồi! Được rồi! ta đành chịu thiệt nửa lần. Này! Bây giờ làm thế nào với bọn người kia?

Lão đạo vương đáp:

- Bọn họ đã nghe rõ cả rồi, chắc là bọn họ thẹn nên lén lút bỏ đi.

Bạch Phát lão nhân cười ha hả hỏi:

- Ngày trước ta lại chưa chạm trán bọn họ thì còn sợ gì?

Lão đạo vương cười rộ đáp:

- Có nhiều hạng yêu ma quỷ quái chưa ngó thấy Chung Húc mà có nghe thấy tiếng cười đã xa chạy cao bay.

Lão chưa dứt lời đột nhiên đổi giọng hỏi:

- Nghĩa huynh! Nghĩa huynh biết việc thiên hạ nhiều hơn tiểu đệ ư?

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Mười bữa trước đây trong võ lâm xảy ra một quái sự. Đã là người võ lâm có tiếng tăm thì bất luận già hay trẻ cũng đều gặp phải án song bao hai người là ta, tiểu hoạt đầu của ta cũng hai tên. Thậm chí, còn có hai lão đạo vương. Lão mà biết được vụ này thì thật là cao minh hơn người.

Lão đạo vương nhảy bổ lên hỏi:

- Làm gì có chuyện đó? Đúng là nói nhăng nói càn.

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Không giả chút nào hết. Cả ta cũng bị bung mắt mấy lần.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi:

- Lão nhân gia gặp chuyện gì?

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Ta thấy một đôi tiên hạc mờ mờ đang liêu mạng, lại thấy hai tên Phổ Phổ nguyên soái đánh nhau đến trời sập đất thẳm. Thậm chí cả hai Cổ Mộ U Linh cùng đại hiển thần thông. Bọn họ đều là tà môn, ta chỉ đứng trong bóng tối tụ thủ bàng quan. Nhưng hôm qua ta lại gặp hai vị chưởng môn phái Thiếu Lâm đang đánh nhau trong hang núi. Ta không dám động thủ vì sợ đánh vào người thật.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Thật là nguy hiểm. Chẳng lẽ không ai được ai thua?

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Hiển nhiên công phu của người giả cao hơn. Nếu người thật cao hơn người giả thì đã có kết quả rồi.

Lão đạo vương hoang mang hỏi:

- Nghĩa huynh tưởng chúng ta có thể phanh phui vụ án song bao này chẳng?

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Cái đó còn tùy võ công của đối phương. Nếu bản lĩnh họ cao thâm hơn bọn ta thì chẳng những dừng hòng phá án mà cái mạng già của chúng ta cũng đến ngày tận số rồi.

Kỳ Dao hỏi xen vào:

- Bá bá! Đối phương đã lộ diện mấy lần mà sao không giết chết đối thủ?

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Bọn họ không phải là một người. Trong đám còn có nam có nữ. Theo nhận xét của bá bá thì chẳng những bọn họ võ công cao thâm khôn lường mà còn có thể biến thành nam nữ già trẻ. Tướng mạo và niên canh chân chính của họ chẳng một ai hay. Chúng chưa hạ sát đối phương là chưa đến thời cơ. Mục đích của chúng hiện giờ là làm rối loạn võ lâm để thị uy.

